

Augti ar neaugti: štai kur klausimas

RCSI

Skotas MakSnafinsas turėjo planą.

Tai nebuvo toks planas, kurį suaugusieji pavadintų protingu ar brandžiu. Bet Skotas nebuvo brandus. Brandumas buvo skirtas brokolių mėgėjams, čederio sūrio gerbėjams ir žmonėms, kurie mėgo lyginti kojines ir apatinius. Skotas buvo 12 metų berniukas, su šiek tiek klibančiu dantimi ir visiškai, 100 % neketino eiti į Didžiąją mokyklą kitais metais.

– Aš atsisakau! – jis paskelbė vieną saulėtą antradienį, stovėdamas ant 6 klasės pietų suoliuko kaip super herojus. – Aš neisiu į Didžiąją mokyklą! Aš liksiu čia amžinai, ir jei kas nors bandys mane sustabdyti, aš padarysiu ką nors herojiško. Arba šiek tiek dramatiško!

– Ką? – paklausė jo geriausia draugė Deizė, burną prisikimšusi spagečių.

Skotas padarė pauzę, kad sustiprintų efektą, ir pašnabždėjo:

– Aš prisirišiu save prie mokyklos vėliavos stiebo.

1 diena

Jo operacija „niekada neaugti“ prasidėjo.

Tą naktį, kai visas pasaulis ramiai miegojo (Skoto mama užmigo su pravira burna, žiūrėdama dokumentinį filmą „Dešimt būdų kepti ananasą ant grotelių“), Skotas MakSnafinsas vykdė misiją.

Apsivilkęs pūkuotą dinozauro pižamą, jis ant pirštų galiukų tipeno po namus tarsi nindzė su cypsinčiomis šlepetėmis. Jis pagriebė iš anksto supakuotą „maišto krepšį“, persimetė jį per petį su daugiau dramos nei muilo operos pabaigos intriga ir tyliai išslinko į naktį.

Jo perpildytoje mokyklinėje kuprinėje buvo:

1. Trys dviračių spynos, nes viena nebuvo pakankamai įspūdinga.
2. Pakuotė zefyriukų, kuri yra būtina išgyvenimui, užkandžiams ir galbūt kyšininkavimui.
3. Miegmaišis, kurio forma primena milžinišką dešrainį, su dirbtinėmis garstyčių siūlėmis.
4. Rankraštinis protestas, kuriame rašoma: „NEIŠEISIU. TURIU TEISES. IR UŽKANDŽIUS.“
5. Akiniai nuo saulės (dėl stilingumo ir anonimiškumo).
6. Mini ventiliatorius (jei situacija taptų pernelyg įtempta ar prakaituota).
7. Maišelis blizgučių (jei prireiktų padaryti įspūdingą pareiškimą).
8. Ir plastikinė racija, kuri veikė tik su antrąja racija, palikta jo šuniui, ponui Prezidentui, kuris nelabai buvo naudingas, bet labai mėgo spaudinėti mygtukus nosimi.

Skotas atvyko į mokyklą, perlipo per tvorą (netyčia įkrisdamas į krūmą) ir ryžtingai nužygiavo prie vėliavos stiebo su tokiu pasitikėjimu, tarsi jis tikrai nebūtų ką tik suplėšęs pižamos ant kyšančios krūmo šakelės.

Jis dramatiškai apvyniojo grandines aplink stiebą, du kartus, tada tris kartus, tada dar kartą, kad padidintų dramatiškumą, ir užsegė jas su maloniu garsu.

Tada jis išvyniojo savo dešrainio miegmaišį, įsirangė į jį ir uždėjo galvą ant išsileidusios pagalvėlės, kuri išleido paskutinį orą.

Jis gulėjo po žvaigždėmis, savo zefyriukų atsargas saugiai paslėpęs po gobtuvu, ir sau pašnabždėjo:

– Skotas MakSnafinsas... berniukas, kuris nenorėjo užaugti. Pirmasis savo vardu. Žaidimų aikštelės valdovas. Sulčių pakelių gynėjas. Tegul jis ilgai snaudžia.

Tada jis užsnūdo su mini zefyrais, prilipusiais prie skruosto, ir svajonėmis likti 6 klasėje amžinai.

Jis net neįtarė, kad iki saulėtekio taps vietos legenda... ir galbūt populiarus „TikTok“ kanale.

2 diena

Antrą dieną Skoto protestas tapo tikra mokyklos legenda.

Pravažiuojantys tėvai signalizavo pypynėmis, reikšdami paramą (arba sumišimą). 4 klasės mokiniai pradėjo jį vadinti „Seras Skotas Užsispyrėlis“. Mokytojai atsisakė bandyti jį perkelti ir vietoj to pradėjo jam skrebučius.

Skoto stovykla išsiplėtė. Kažkas padovanojo mini skėtį „šešėliui ir dramos efektui“. 5 klasės mokinys padovanojo jam lamos formos sėdimąjį maišą. Dešrainio miegmaišis dabar stovėjo šalia sulčių pakelių krūvos su užrašu „Naudoti tik ekstremaliu atveju“.

Jis buvo pradinukų karalius.

Maištininkas.

Berniukas, kuriam nereikia eiti miegoti.

Antrosios dienos vidurdienį mokytojai bandė jį įtikinti.

Ponia Kvivl (6 klasės vadovė):

– Skotai, branguti, tu keli triukšmą.

Skotas:

– Būtent! Visi didieji herojai kelia triukšmą. Aš praktiškai esu istorinė asmenybė.

Tada atėjo psichologas.

Ponas Smailas:

– Pasakyk man, kaip jautiesi, Skotai.

Skotas:

– Alkanas. Teisingumo. Ir vaflių.

Tada atėjo fizinio ugdymo mokytoja.

Ponia Zaleska:

– Didžiojoje mokykloje yra laipiojimo uolomis siena!

Skotas:

– Aš jau laipioju emocinėmis sienomis. Tai sunkiau.

3 diena

Trečią dieną Deizė grįžo su pastiprinimu: Maksu, kuris kartą per minutę suvalgė 12 krekerių, ir Lena, kuri turėjo rašomąją lentą ir todėl atrodė labai oficiali.

Deizė:

– Skotai. Tu negali čia gyventi kaip didelė beždžionė, eksponuojama lankytojams.

Skotas:

– Galiu. Dabar aš esu vienas iš balandžių. Balandis Geraldas yra mano patarėjas.

(Jis parodė į sutrikusį balandį, sėdintį ant netoliese esančios sienos.)

Lena (patikrinusi rašomąją lentelę):

– Techniškai jis nepažeidė jokių taisyklių... išskyrus „Nesirišk prie mokyklos nuosavybės“. Ir galbūt „Nestatyk pagalvių tvirtovės šalia šiukšlių konteinerių.“

Maksas:

– Tu kvepi rūgščiu pienu ir zefyrų svajonėmis, drauguži. Galbūt atėjo laikas.

Bet Skotas nesitraukė. Jis buvo giliai pasinėręs į savo misiją.

Jis kasdien sakydavo vyresniems vaikams:

– Būkite atsargūs, vaikai. Jei eisite į Didžiąją mokyklą, jie bandys priversti jus mokytis algebros. Ir dėvėti marškinius, kuriuos reikia įkišti į kelnes.

Jis dalino „Maištaujančio mokinio laikraščio“ kopijas (spausdintas ant senų darbo lapų), kuriose buvo rašoma:

„Kaip apsimesti, kad suprantate trupmenas“

1 žingsnis: linktelėkite galva. 2 žingsnis: pasakykite „Idomu“. 3 žingsnis: suvalgykite sausainį.

„Interviu su žaidimų aikštelės balandžiu Geraldū“

Skotas:

– Ar palaikote protestą?

Balandis:

– Ūūūū

„Savaitės užkandis“ apžvalga

Šios savaitės tema: „Sutrintas bananas duonos plutoje, kurį radau savo krepšyje. 2/5 žvaigždučių. Šiek tiek tragiška.“

- Ateities karjeros idėjos vaikams, kurie nenori užaugti
- Sulčių iš kartoninių pakuočių kritikas
- Profesionalus slėpynių žaidėjas
- Pižamos mados modelis
- Mokyklos ekskursijų vadovas (bet tik žaidimų aikštelėje)

4 diena

Ketvirtosios dienos rytą, po audringo sapno, kuriame jo miegmaišis atgijo ir atliko emocingą muzikinį kūrinį „Leisk tam įvykti (I Vidurinę mokyklą)“, ponias Murfi įteikė Skotui darbo lapą.

„Užduotis: įsivaizduok geriausią savo versiją Didžiojoje Mokykloje.“

Jis pavertė akis. „Ką, kaip super herojus su kaklaraiščiu, kuris moka chemiją?“

Bet... kažkas tylioje akimirkoje, suspaustas zefyras jo kišenėje ir jį mąsliai stebintis balandis Geraldas privertė jį sustoti.

Jis paėmė žymeklį. Ir pradėjo įsivaizduoti.

Jis nupiešė:

- Savo atvaizdą scenoje, apšviestą prožektorių, vilkintį burtininko mantiją, pagamintą iš kavinės servetėlių
- Karūną iš paaštrintų pieštukų, skirtą dramatiškam efektui ir skubiam užrašų darymui
- Savo dramos klubą, pavadintą „Šiek tiek nesveiko teatro“, kur mantijos buvo privalomos
- Nervingiems studentams duodamas aktorystės patarimus: „Verkite pagal komandą, galvodami apie sudrėkusius traškučius.“
- Ir vedė mokyklos talentų šou, su rūko mašina įėjime ir mažiausiai trimis kostiumų keitimais

Jis užbaigė paskutinę eilutę ir į ją įsižiūrėjo. Tada mirktelėjo.

– Oho, – sušnibždėjo jis. – Aš tapsiu teatro žvaigžde.

Jis pakėlė akis į Deizę, plačiai jas išplėtęs.

– Aš esu pakankamai dramatiškas Didžiajai mokyklai.

Ji linktelėjo.

– Tu visada toks buvai.

Skotas lėtai atsistojo, pakėlė galvą ir užėmė Šekspyro pozą, vieną ranką padėjęs ant širdies, o kita laikydamas sulčių pakelį.

„O Didžioji mokykla, paruošk savo sceną... nes artėja Skotas Įspūdingasis.

Jis įlindo į savo miegmaišį, dramatiškai atrakino grandines ir žengė pirmą drąsų žingsnį link Didžiosios mokyklos.

Šiek tiek nervingas.

Šiek tiek lipnus.

Bet kupinas rimto „pagrindinio herojaus“ charizmos.

Kai jis susidėjo daiktus, atvyko jo mama.

– Skotai, branguti, – ji švelniai tarė, – ar žinotai, kad Didžiojoje mokykloje yra dramos klubas?

Skotas sušnabždėjo.

– Su scenos apšvietimu?

– Ir kostiumais.

Jis primerkė akis.

– ... Kokie kostiumai?

– Palaidinės. Tiara. Bent viena dirbtinė barzda. Ir galbūt rūko mašina.

Skotas žvelgė į tolį, tarsi gaudamas žinių iš teatro dievų. Tada jis atsistojo kaip kilmingasis, lėtai ir dramatiškai, tarsi už jo turėtų skambėti muzika ir atsiverti aksominės užuolaidos.

– Gerai, – tarė jis. – Bet tik jei galėsiu dalyvauti visų vaidmenų atrankoje ir valgyti užkandžius iš automatų per repeticijas.

Šalia stovėjęs ponas Krumbli, gerdamas jau trečią kavos puodelį, nusišypsojo.

– Sutarėme. Dabar eik namo ir nusiprausk. Tu kvepi drėgnais pieštukais ir ambicijomis.

Skotas giliai nusilenkė, išlipo iš savo dešrainio miegmaišio ir išdidžiai žengė link savo ateities. Jis buvo pasiruošęs dramai, likimui ir viskam, kas jo laukė užkulisiuose Didžiojoje mokykloje.

**Bendrai finansuoja
Europos Sąjunga**

léargas

Finansuojama Europos Sąjungos lėšomis. Tačiau išreiškiamas požiūris ar nuomonė yra tik autoriaus (-ių) ir nebūtinai atspindi Europos Sąjungos ar Europos švietimo ir kultūros vykdomosios įstaigos (EACEA) požiūrį ar nuomonę. Nei Europos Sąjunga, nei EACEA negali būti laikoma už juos atsakinga.